

HARLEKYN



MARTIN JURÍK

MARENČIN PT



HARLEKÝN

Martin Jurík

Harlekýn

MARENČIN PT

*Prípadná podobnosť knižných
postáv je samozrejme čisto náhodná.
Nedomýšľajte si viac ako treba.*

© Martin Jurík, 2013, 2020
© Marenčin PT, spol. s r. o., 2020
Jelenia 6, 811 05 Bratislava, Slovakia
www.marencin.sk marencin@marencin.sk
Cover © Tomáš Galata
Layout © Marenčin Media, s. r. o.
867. publikácia, 2. vydanie

ISBN 978-80-569-0667-5 (viaz.)
ISBN 978-80-569-0668-2 (ePDF)
ISBN 978-80-569-0669-9 (ePub)

Zopár slov od autora k reedícii knihy

Harlekýn vychádza opäť, po siedmych rokoch. Ide o nepriame pokračovanie príbehu o pomste s názvom „Čierny“ (ešte v roku 2011 však pod názvom „Kým nás smrť nerozdelí“). Rozdiel nového vydania je v niekoľkých pasážach a detailoch, ktoré sa v prvom vydaní z roku 2013 neobjavili, respektíve museli ísť von. Teraz je Harlekýn naspäť a vo svojom pôvodnom znení. Vychutnajte si ho.

I. ČASŤ

„Pane, ochraňuj ma samého pred sebou,
pretože ja som mojím najväčším nepriateľom.“

Sv. Augustín z Hippa

„Moja prvá spomienka sa viaže na harlekýna. Na epizódu, ktorej autenticitu sa mi nepodarilo s istotou overiť ani po dôslednej snahe o jej rekonštrukciu. Spomienka uviazla niekde v hypotetickom priestore medzi symbolickou kreáciou podvedomia a mojím subjektívnym vnímaním reality cez filter dvojročného dieťaťa. Rodičia mi dokázali potvrdiť i dopodrobna opísať výzor mojej vtedajšej detskej izby v prízemnom trojizbovom byte v dome na okraji Eglisau. I mojej detskej postielky, v ktorej som vtedy stála v hviezdíčkovom pyžame, pridržala sa dreveného zábradlia ohrady a sledovala postavu vchádzajúcu nehlučne dnu cez otvorené dvere. Stavila by som sa, že to vtedy bol ujo Safran vo svojom charakteristickom béžovom pulóvri, podľa ktorého ho poznám z fotografií. Mal na tvári veľkú bielu masku s červenými kosoštvorcami tiahnucimi sa od čela až po líca. Z masky trčali červené rohy so zvončekmi. Chvíľu tancoval okolo postele, až sa zastavil a chrapľavo zvolal: ‚Dostanem ťa!‘ Na záver si strhol masku a tu spomienka končí vo veľmi nejasných abstraktných obrysoch. Otázkou je, do akej miery ju moje podvedomie chce zablokovať. Na druhej strane podľa tvrdení rodičov vraj ujo Safran do mojej izby nikdy s maskou harlekýna nevšiel. Ani sa u nás podobná maska nikdy nenašla.“

Z údajného zápisníka Alice N.

1. kapitola

Pred Adriánom sa roztvorila úzka kamenná chodba vnorená do pološera, v ktorom zanikali všetky jasné tvary a obrysy akýchkoľvek predmetov sa rozplývali do neurčitých podôb. Snažil sa nedotknúť nezdravo vlhkých stien a neobtrieť sa hlavou o nízky strop, na ktorom si jeho fantázia vyfarbila tieňe zakrádajúcich pohybov a jeho do krajnosti vybičovaný sluch zachytil šušťavé hemženie nespočetného množstva drobných tenkých nožičiek.

Zaľal zuby a zápasiac s vlastným strachom naďalej smeroval k svetlu dobiedzajúcemu spoza záhybov chodby, svetlu, ktoré bránilo utonutiu okolitého sveta v nepreniknuteľnej tme. Adrián viac neľutoval, že nenašiel faklu, pretože sladká nevedomosť preňho v daných momentoch predstavovala ozajstné vykúpenie. Nechcel vidieť, na čo šliapal. Ďakoval prítmiu, že ho uchránilo od pohľadu na mäkkú pohyblivú hmotu pod nohami, spôsobujúcu desivý mlaskot pri každom jednom kroku. Zhrbený, s rukami meravo pritlačenými k hrudi, postupoval ďalej, výklenok za výklenkom, záhyb za záhybom.

Keď sa už chystal stráviť predstavu, že sa uväznený v zatuchnutých stiesnených katakombách bude ponevierať po zvyšok večnosti, vyústila chodba do priestrannej sály s vysokou klenbou. Oslepil ho prudký jas v jej strede.

Reflexívne si dľaňami zakryl oči. Zistil, že svetlo ho nebolí, a preto ich pomaly zložil a spravil niekoľko krokov vpred. Žiara vychádzala z podivného kamenného monolitu pripomínajúceho sarkofág. Podišiel bližšie a uvidel na ňom obrysy ľudskej postavy.

Jeho oči si zvykali na svetlo a on postupne rozpoznával belostnú siluetu nahej ženy. Sedela pozdĺžne na okraji sarkofágu s vyloženými, pokrčenými nohami. Hlavu mala zaklonenú dozadu a dľaňami sa opierala o kameň. Príval vlasov jej siahal až po samotnú zem.

Pohľad na výjav ho striasol od vzrušenia, hneď sa však za svoju chvíľkovú prostoduchosť zahanbil. Až neskôr postrehol, že sa naňho spod pramienkov schovanej, nerozoznateľnej tváre díval úsmev asi dvadsaťročného dievčaťa.

Niečo v ňom začalo biť na poplach a velilo mu neodkladne ju zovrieť, aby ju ochránil pred bezprostredným nebezpečenstvom. Kým sa však odhodlal konať, bolo už neskoro. Zmizla pred jeho načiahnutou rukou a jeho prsty siahli do prázdna. Prevalila sa cez okraj sarkofágu a padala do jeho bezodnej priepasti ako panenská obeť zhodená do hlbín počas starovekého rituálu.

Vzápätí zhasla žiara a temnota pohltila celý priestor naokolo. Adrián začul, ako sa vyhrotili ozveny zlovestnej šelesti blížiacej sa k nemu zo všetkých kútov. Vystrel dlane, slepo hmatal okolo seba, tápal do strán a čakal, kedy neviditeľná sila vstrebe aj jeho. Zostávalo už len niekoľko desiatok sekúnd...

Prebudil ho ostrý rachot. Adrián sa pristihol, ako šmátra po nočnom stolíku a zhadzuje z neho všetko, čo mu prišlo pod ruku. Najväčší rámus spôsobil starý robustný budík, ktorý sa po dopade na dlážku ako na odplatu rozdrnčal a svojim neznesiteľným hukotom vyštvál kocúra Šeďousa z jeho peľechu. Adrián sa nechotne posadil, načiahol nohu a pristúpil ňou budík zmietajúci sa v epileptickom tanci, až kým ho naň neprešla chuť. Zdvihol ho a zahľadel sa na ciferník. Ručičky ukazovali len pol šiestej. Vonku sa už takmer rozvidnelo. Adrián Záruba potácavo vstal z postele, povystieral sa a rozhodol sa odmotať na záchod a vyhľadať v kuchyni niečo na pitie. Cestou sa stihol potknúť o svojho britského kocúra, ktorý nedočkavo triasol chvostom pred prázdnu miskou na granule. Na sen s dievčinou úplne zabudol.

Do Košíc sa presťahoval tesne pred koncom minulého roku. Zavolať ho sem vzdialený príbuzný, kolega od fachu a niekdajší okresný vyšetrovateľ Laco Labaš, ktorý si po odchode z policajného zboru otvoril vlastnú firmu na bezpečnostné systémy. Dozvedel sa, že Adriána prepustili z Úradu boja proti organizovanej kriminalite a že po pár mesiacoch opustil aj svoje miesto na policajnej akadémii, kam ho šéf úradu odsunul, a preto sa mu pripomínal so železnou

pravidelnosťou až dovtedy, kým sa bývalý detektív konečne nerozhodol zbaliť si kufre.

Metropola na východe preňho znamenala nový svet. V podstate ani poriadne nevedel, ako Košice vyzerajú, podobne ako nepoznal plno ďalších slovenských miest. So vzdialenou rodinou sa stretával tradične len na svadbách, pohreboch a okrúhlych jubileách. Naposledy sa tu zjavil pred desiatimi rokmi na akomsi pohrebe. Odvtedy sa síce nekonala žiadna svadba a možno prepásol aj nejaké to výročie, no útechou zostávalo, že ani nikto neumrel.

Mesto ho privítalo rovnako ako jeho príbuzní – srdečne. Pre pokrvných Košičanov predstavoval posledný biologický článok s bratislavskou vetvou a najmä žijúcu pamiatku na svojho deda i otca, ktorým akoby z oka vypadol a o ktorých kolovali rôzne zveličené legendy ako o bohémoch a dobrodruhoch. Spočiatku mu takmer každý pripomínal, koľko dobra jeho otec urobil predtým, ako ušiel do Ameriky. Mal sto chutí odseknúť, že debatujú o človeku, ktorý kedysi opustil ženu i so synom a viac sa neozval. Adrián však vďaka nim veľmi rýchlo pochopil, ako život v Košiciach funguje. Nemusel si hľadať byt, pretože zať strýka z druhého kolena mu ešte pred príchodom našiel pohodlný dvojizbák na Jazere. Nemusel čakať u lekára, pretože Laco, brat, patológ, vedel vybaviť kohokoľvek v ktorúkoľvek hodinu – od zubára až po chirurga. A keď mu niekto už druhýkrát prepichol pneumatiku (pravdepodobne kvôli bratislavskej značke...), Laco Labaš mu do hodiny priniesol novú košickú ešpézetku.

Košice mu vyšli v ústrety. Až na zopár drobností tu nezažil žiadnu ozajstnú neprijemnosť, kvôli ktorej by sa chcel zbaliť a odísť preč. Žil tu v ústraní i v relatívnom pokoji, cítil sa chránený pred veľkým svetom, pričom s ním mohol aspoň trochu udržiavať kontakt – v neposlednom rade aj majstrovstvami sveta v ľadovom hokeji, kam Laco zohnal vstupenky.

V kuchyni doplnil kocúrovi granule, potom sám strčil hlavu pod vodovod a vysmädnuťo hltal jeden dúšok za druhým. Odtiaľ sa odtmolil do kúpeľne, vliezol do vane a nechal na seba tieť vlažný prúd vody. Šeďous sa medzitým vyhupol na vaňu a labkou sa snažil chytať kvapky z netesniaceho kohútika. Adrián sa poutieral, na pár sekúnd sa zavesil na rám dverí a keď sa mu ani po opakovanom úsilí

nepodarilo vytiahnuť hore, šiel radšej naspäť do spálne skontrolovať čas na budíku.

Ručičky sa len s neochotou posúvali k šiestej hodine rannej. Adrián sa započúval do ich šelesti a ako zaseknutý zízal na posteľ a premýšľal, či má zmysel zdriemnuť si ešte na dve hodiny. Napokon sa načiahol za paplónom, spolu s vankúšom ho upratil a prikryl dekou. Na ňu vďačne skočil jeho kocúr a hľadal si miesto, kam sa rozvaliť. Bývalý kriminalista sa hodil do šiat, letmo si umyl zuby a cestou z bytu sa už tešil, ako si v práci nikým nerušený uvarí kávu, sadne za svoju obľúbenú on-line hru a bude sa jej venovať dovtedy, kým sa nezjavia prví kolegovia. A možno aj celý zvyšok dňa.

Laco Labaš mal rád pekné ženy. Rád sa na ne díval, rád s nimi flirtoval. Koniec koncov, na východe neboli pekné ženy žiadnymi výnimkami. Jednu mal aj doma a s ňou dve dospelé dcéry. Avšak poctivo udržiavaná, elegantne oblečená štyridsiatnička s veľkým širokým klobúkom, ktorá sa práve zdvihla z kresla a opustila jeho kanceláriu, by svojou postavou mohla vytrieť zrak ktorejkoľvek modelke. *Obzvlášť tými neskutočnými nožiskami*, uznanlivo prikývol Laco. Dotyčnú dámu už nejaký rok poznal, dostala sa k nemu ešte dávnejšie – ako inak – cez odporúčanie. Teraz po ňom žiadala službičku, ktorá sa mu zdala malicherná, prinajlepšom rozmarná. Aspoň v prípade, ak by sa jej musel venovať on sám. Slabosť pre krásne ženy však zvíťazila, a preto sa Laco rozhodol zahrať na kráľa Šalamúna.

Ponad monitor sa díval za odchádzajúcou ženou. Cez presklené dvere sledoval, ako sa za ladnými pohybmi jej bokov otáčali všetci mužskí zamestnanci usadení v priestrannej open space miestnosti. Všetci okrem jedného. Iba bratislavská posila, niekdajší detektív Úradu boja proti organizovanej kriminalite Prezídia policajného zboru Adrián Záruba sa bez záujmu krčil za svojou obrazovkou. Atraktívnej návštevníčke nevenoval ani len zbežný pohľad. „Určite zasa trčí pri tej svojej debilnej hre,“ zamrmlal si Laco popod nos. V inej firme by Adriána kvôli podobným prehreškom možno už dávno vyhodili. Labašova však k „iným firmám“ nepatrila. Po prvý základom bolo odrobiť si poctivo svoju prácu a postíhať termíny.

S tým Adrián nikdy problém nemal. A po druhé, *sme predsa na východe. Tu sa príbuzní alebo kamaráti, ktorí pre nás pracujú, len tak nevyhadzujú.* Laco poznal kriminalistovu minulosť. Do Košíc ho zavolať aj preto, aby mu pomohol psychicky sa zotaviť. Kedysi preňho urobil službu jeho otec, teraz ju on robí pre mladého. Nevyhodil by ho z firmy a platiť ho bude, aj keby sa flákal celé mesiace. Mohol si to dovoliť. Ale chcel mu v prvom rade pomôcť. Preto sa rozhodol zavesiť mu na krk úlohu, s ktorou za ním prišla štyridsiatnička, a odtrhnúť ho od jeho virtuálneho sveta.

Zdvihol sa z kresla a cestou k preskleným dverám si uchmatol z misky na ovocie jablko. Ošúchal ho o dlhú, voľne nahodenú kockovanú košeľu a pohodil. Prešiel chodbičkou pomedzi pracoviská otvoreného priestoru a zastavil pri Adriánovom stole, beznádejne zapratanom papierovými lajstrami.

„Gejmuješ, gejmuješ?“ oprel sa Laco o hranu stola a akoby mimochodom si odhryzol z jablka.

„Nie, som na Skype,“ odvetil Adrián a naďalej sústredene zísal do obrazovky.

„Ale kvôli hre, však?“

„Hej.“

„A stále tá... s mapami alebo už iná?“ snažil sa jeho šéf udržať náznak nenútenej konverzácie.

„Áno, stále drví tú somarinu,“ bonzol ho z opačného konca miestnosti Ondro Mrvo, prezývaný Mrdo, a zvyšok osadenstva sa potichu rozchichotal, „aj nás už presviedčal. Ako poisťovací agent.“

„A nechali ste sa?“

„Trochu,“ priznal Ondro, „ale je to ukrutná nuda.“

„Počuješ?“ obrátil sa Laco opäť na Adriána a zagestikuloval s jablkom v ruke. „Aj ty by si sa mal radšej venovať reálnemu životu. Koľko si toho stihol spoznať, odkedy si v Košiciach? Máme tu pekné pamiatky, krčmičky, bowling, squash, za mestom krásnu prírodu a...“

V poslednom momente si hryzol do jazyka. Chcel povedať a všade krásne ženy, stihol si však uvedomiť, prečo svojho príbuzného dotiahol na východ. Zamestnal ho u seba, aby mu dal možnosť zabudnúť a začať odznova. Radšej rýchlo doplnil „... a plno inej zábavy“ a vystrúhal prehnane vycerenú grimasu.

„On ťa nepočuje, nevidí,“ hučal Ondro, „Dimitru je prezidentom a nesmieme ho rušiť.“

„Dimitru?“

„Má nick Dimitru Osraldescu. V tej hre.“

Ľudia v kancelárii sa opäť pridusene chichotali. Adrián odtrhol od počítača zrak a vrhol Mrdovi bodavý pohľad. Zvykol si ignorovať jeho uštipačné poznámky, nemal však rád, keď ho v bežnom živote oslovoval prezývkou z hry, nech znela akokoľvek nevinne. Nikdy v živote sa mu žiadna neušla. Ani v materskej, ani v základnej škole, ani na gymnáziu, ani na akadémii a ani na policajnom prezídiu. Dočkal sa jej až po príchode do Košíc vo veku tridsiatich šiestich rokov. Prischla mu hneď, ako kolegom navrhol pridať sa k hre. A keďže sotva plnoletí zamestnanci Labašovej firmy trpeli zlozvykom častovať sa prezývkami, nevyhol sa im ani on. Ondro Mrvo zamenil jeho meno a priezvisko za nick v hre. Z Adriána Zárubu sa preňho stal Dimitru Osraldescu aj v bežnom živote. Nefrflal, lebo dopadol ešte celkom dobre. V spoločnosti, kde sa z priezviska Mrvo stal Mrdo, z Posúcha Pošuk sa zo Zárubu mohol stať Záhuba.

Niekdajší kriminalista len pokrútil hlavou a pokračoval v ťukaní do Skypu, kde práve zadával úlohy svojim virtuálnym ministrom.

„Pán prezident Dimitru Osraldescu,“ Laco sa teatrálnie uklonil a s rozhrzeným jablkom spravil úslužné gesto. Potom dobrácky, nevýsmešne dodal: „Dovolil by som si vás pozvať do mojej skromnej komnaty na menšiu prezidentskú poradu.“

Adrián len mlčky mykol plecami, zatvoril Skype i okná internetového prehliadača a zdvihol sa z kresla. Mierne prihrbena nasledoval svojho príbuzného do jeho kancelárie.

„Tam sa rozval,“ ukázal na koženú sedačku. „Čím ťa ponúknem?“

„Ničím, ďakujem,“ povedal bývalý kriminalista na pol úst. Zo skúsenosti vedel, že by mu Laco dal na výber medzi whisky a niektorým z koňakov. „Som dnes autom.“

„Daj si aspoň jabĺčko,“ ukázal Labaš na misku s ovocím položenú na konferenčnom stolíku. Keď Adrián nemo zavrtel hlavou, odkašľal si a rozhovoril sa.

„Mal by som pre teba jednu fušku. Ide v podstate o drobnosť, štandardnú záležitosť. Jedna klientka, zhodou okolností moja zná-

ma, chce, aby sme jej dali pozor na dcéru. Má podozrenie, že sa mladá do niečoho namočila. Drogy, krádeže, sektárstvo či nejaký gang – to bude tvojou úlohou zistiť. Je to slušná zámožná rodina, všetko vzdelaní poctiví ľudia. Tá pani zaplatí na drevo.“ Laco si zo svojho jablka odhryzol posledný kúsok a ohlodaný zvyšok vrhol šviháckym oblúkom do neďalekého odpadkového koša. Utriel si ruky do vreckovky a pokračoval: „Peniaze si necháš nezdanené popri plate, len mi urob jednu láskavosť. Zdvihni prdel od počítačovej hry a hýb sa trochu v teréne. Stretávaj sa s ľuďmi, prejdi sa na vzduchu. Dobre, môj?“

Adrián siahol po miske s ovocím a vybral z nej banán. Chvatne ho od stopky otvoril a hryzol doň. Takto sa vyhol očakávaniam druhej strany z rýchlej odpovede a doslova zajedol svoje rozpaky. Laco sa zatiaľ sklonil za počítač, s prižmúreným ľavým okom hľadel do monitora a klikal hore-dole myšou.

Sprvoti sa v kriminalistovi všetko vzbúrilo. Nemal ani najmenšiu chuť behať po Košiciach a sledovať nejakú, s najväčšou pravdepodobnosťou rozmazanú problémovú slečinku, akých sú na Slovensku tisíce, ak nie desaťtisíce. Ďalšie peniaze ho nezaujímali, aj tak nevedel, čo si s nimi počať. Ak práve nezabíjal všetok voľný i pracovný čas za on-linovkou, celkom slušne si vedel privyrobiť spolutvorbou flashových internetových hier. Jednému vývojovému štúdiu – patriacemu kamarátovi z detstva – pravidelne posielal námety a rozpracované predlohy svojich nápadov. Boli to rôzne pochabé minihry slúžiace ako inzercia, lákadlá na internetových stránkach alebo čisté provokácie. Či už vlastná simulácia Sims na spôsob rómskej osady, ostreľovanie Krásnej Hôrky zapálenou trávou alebo digitálna postavička v podobe istej celebrity, ktorej úlohou je kraďnúť v drogérii a nenechať sa prichytiť – to všetko pochádzalo z jeho vlastnej dielne a tešilo sa medzi surfermi až zlomyseľnej popularite. Okrem toho Adrián najradšej trčal vo svojom príjemnom dvojizbovom byte a vychutnával si odstup od priameho kontaktu s ľuďmi. Večer sa zvykol prechádzať po Krásnej nad Hornádom a ako socializácia mu úplne postačilo chatovanie s anonymnými hráčmi v hre, kde ho zvolili – ako ho Ondro Mrdo nabonzoval – za prezidenta virtuálneho Československa.

Prehltol rozžutý kúsok prezretého banánu ako horkú tabletku a rozhodol sa. Prijme otravnú fušku už len kvôli Lacovi. Pretože Laco je rodina, spravil preňho nezištne veľa a on mu tiež niečo dlhoval. A okrem toho žil na východe. A tu fungovali mnohé veci inak ako v Bratislave. Pomôcť niekomu patrilo k samozrejmosti a k tunajšej mentalite ľudí. Výhovorky či nespooločnosť sa na extrovertnom východnom Slovensku stretávali s podozrením, ak nie s nevdou. A Adrián si uvedomil, že ak by teraz odmietol, ľudia okolo neho by ho viac medzi seba neprijali. Stačilo, že ho kolegovia okrem jeho prezývky občas za chrbtom nazvali „pacient“. V podstate mali pravdu a ani o tom nevedeli. Adrián pacientom bol, prišiel sa sem liečiť.

„Dobre, beriem,“ povedal potom, ako si prehliadol zvyšok mazľavo chutiaceho banánu a zistil, že naň viac nemá chuť.

Laco, naďalej zahľadený do počítača, mu s neskrývanou samozrejmosťou podal cez stôl vizitku, ktorú akoby vyčaroval medzi prstami. Zjavne inú odpoveď ako kladnú neočakával.

„Zavolaj jej hneď teraz a dohodni si s ňou rande,“ velil zapozeračný do obrazovky. „Porozpráva ti všetko, čo potrebuješ vedieť. Neboj sa, spestrí ti to život.“

Ani netušil, ako veľmi mal pravdu.

Nervózne stískal medzi prstami vizitku a so zaklonenou hlavou si na drevenej časti fasády premeriaval nápis Cukráreň Aida. Hlas ženy v telefóne mu oznámil, že sa stretnú v malej Aide na Hlavnej ulici, preto teraz prešľapoval z nohy na nohu s nádejou, že sa nachádzal pred správnu. Cukrárni Aida bolo v Košiciach viacero, pričom v samotnom centre hneď dve blízko seba. V najhoršom prípade by opäť zavolať na perom napísané číslo z Lacovej vizitky a uistil sa, či nezablúdil. Podobnej situácii sa však chcel vyhnúť, aby si u svojej novej klientky nevytvoril prvý dojem babraka. Obzrel sa okolo seba a dúfajúc, že ho ľudia v pešej zóne nasmerovali správne, vstúpil dnu.

Malá Aida Adriánovi vôbec nepripadala malá. V pomerne rozľahlom priestore stál za sebou rad stolíkov a oproti nim veľký presklený pult so zákuskami a zmrzlinou. Vnútro cukrárne pôsobilo síce stroho, ale úhľadne, Bolo vyplnené hovorom návštevníkov

a nevtieravou hudobnou kulisou, ktorá nepripomínala žiadne zo známych rádií. Kriminalista podišiel zopár krokov a pozorne prechádzal pohľadom po hostoch. Hľadal opis, ktorý by sedel na jeho klientku, a všimal si aj ľudí, ktorí by k nej mohli z akéhokoľvek dôvodu patriť. Uvidel len mamičky na materskej, dôchodcov a skupinky či páriky školákov. Napriek tomu sa nedokázal zbaviť deformovaného zvyku bahniť sa v obave, že ich tu môže ktokoľvek sledovať, prípadne pristihnúť a vyzradiť žiarlivému manželovi, z ktorého sa hravo vykluje zbohatlícky holohlavec. Alebo iný šialený východniar pripravený natrieť zobák každému inému samcovi v blízkosti svojej polovičky. Adriánove obavy zosilneli, keď uprostred miestnosti zbadal sedieť naozaj atraktívnu ženu v jarných bieločiernych šatách s veľkým plochým klobúkom rovnakých farieb. S maximálnym vypätím chcel striasť nervozitu a presvedčiť sa, že sa z neho za posledný polrok stal sociopat stratený v cudzom prostredí, na druhej strane sa ho prozreteľnosť ako úrok zožatých profesijných skúseností snažila varovať, že napriek všetkej zdanlivej vlúdnosti majú aj Košice svoje temné stránky.

Žena si ho všimla takmer okamžite. Trpezlivo ho sledovala spod klobúka a s jednou nohou prehodenou cez druhú srkala zo šálky presso, kým on sa rozhliadal po cukrárni. Keď si ju všimol, nenápadne mu kývla a naznačila, aby si prisadol.

„Adrián Záruba,“ predstavil sa a neprecvičené hlasivky mu zazneli lámavo, zo zaľahnutej hĺbky hrdla. Žena odložila šálku, založila si ruky a skúmavo ho premeriavala od hlavy po päty. Laco Labaš mu neklamal, keď pri rozlúčke povedal, že šlo o krásku s nápadnými nohami. Na východe pekné ženy skutočne nepatrili k ohrozenému druhu, pred ním sediace zjavenie však zatienilo aj tunajšie pomery. Žene, ktorej nedokázal odhadnúť vek (Lacom spomenutá štyridsiatnička mu prišla len málo uveriteľná), sa spod klobúka po pleciach rozlievali dlhé svetlohnedé vlasy a z útlej tváre so špicatou bradou a dievčenskými perami ho nedôverčivo sledovali modré mandľové oči.

„Vy budete asi pani...“ pokračoval Adrián potom, ako si prisadol.

„Niemeyerová,“ prelomila žena svoju počiatočnú neochotu rozprávať, „Žofia Niemeyerová.“

Naďalej si ho premeriavala so založenými rukami a po chvíli sa

ozvala nie práve najpriateľskejším tónom: „Popravde, očakávala som niekoho iného. Niekoho mužnejšieho. Pôsobiaceho profesionálne. Niekoho ako pán Labaš. So skúsenosťami.“

Bývalý detektív si odkašľal a nehodlal sa nechať vyvieť z miery hneď na úvod:

„Ak dovoľíte... Pán Labaš bol vyšetrovateľom majetkovej kriminality na Odbore kriminálnej polície okresného riaditeľstva policajného zboru. Ja som bol vedúcim samostatného oddelenia Úradu pre boj s organizovanou kriminalitou Prezídia policajného zboru v hodnosti majora. Čiže som bol nadriadeným pána Labaša.“

Žena nepatrne prikývla a zložila si ruky do lona. Adriánov úvod na ňu zrejme trochu zapôsobil.

„Dáte si niečo na pitie?“ zmenila rýchlo tému.

Kriminalista sa otočil a pozrel na ľudí platiacich pri pulte.

„Asi by som mal vstať a...“

„Nemusíte,“ prerušila ho štyridsiatnička, natiahla krk a mávla. O pár sekúnd už pri nich stálo mladé dievča z personálu a milo sa im prihovárало:

„Áno, pani Žofka, čo vám ešte môžem priniesť?“

„Mne nič, tu pán si objedná,“ mrkla na ňu žena spod klobúka a obrátila sa naspäť na Adriána. „Len si nedávajte zákusky. Je v nich rastlinný tuk. Lacná a nezdravá náhrada masla. Všetci ním už klamú. Ale kávu tu majú znesiteľnú.“

„Dobre, poprosím jedno kapučíno,“ prikývol Adrián.

„Kapučino sa podľa talianskych zásad po jedenástej hodine nepije,“ ozvala sa jeho dlhonohá klientka, keď sa dievča vytratilo od ich stola.

„Vďaka celonárodnému zlozvyku sa na Slovensku pravé kapučíno ani nepodáva,“ zareagoval kriminalista, ktorý sa pomaly, ale isto dostával do formy. Počkal na spýtavý pohľad ženy a dodal: „Aspoň ja zaň gebuzinu posypanú škoricou nepovažujem. Ak mi prinesú kávu bez škorice, pracujem pre vás bez honoráru.“

Žofia Niemeyerová sa usmiala od ucha k uchu a odhalila rad bielych zubov. Modré oči sa jej roztopašne rozsvietili. Zjavne sa preladil na jej vlnovú dĺžku. Poznal ju len chvíľu a už mu liezla na nervy a zároveň ho svojsky priťahovala. Najneprofesionálnejší možný začiatok

práce súkromného detektíva vo vzťahu s klientom, pomyslel si. To mu pripomenulo obavu, s ktorou vchádzal do cukrárne a rozhodol sa rýchlo ťažiť zo získanej výhody i z uvoľnenej atmosféry.

„Nemali by sme si na náš rozhovor vybrať diskrétnejšie miesto? Tu je plno ľudí a podaktorí môžu zbytočne začuť niečo, do čoho ich nič.“

„Nemám rada diskrétna miesta,“ utrúsila bez záujmu. „Anonymita davu mi vyhovuje viac.“

Prv, než sa stihol ohradiť, dievča spoza pultu mu prinieslo kapučíno. Samozrejme, so škoricou.

„Ako myslíte, zadarmo to už aj tak nebude.“ A keď si všimol, ako sa žena opäť pousmiala, pokračoval: „Porozprávajte mi teraz, prosím, o čo ide.“

„Ide o moju dcéru,“ začala Žofia Niemeyerová. „Bojím sa o ňu.“

Adrián sa ovládol a aj napriek dlhšej ženinej odmlke potlačil nutkanie podotknúť *To asi každá normálna matka*.

„Mám pocit...,“ jeho klientka si demonštratívne povzdychla, „mám jednoducho pocit, že sa do niečoho zaplietla.“

Kriminalista sa aj tentoraz ovládol a namiesto poznámky *Takže pocit* jej len hlavou naznačil, aby pokračovala. Žena nadvihla dlane a nervózne z nej vyhrklo:

„Satanizmus... Satanizmus, čierna mágia, okultizmus a obávam sa, že sú s tým spojené aj rôzne rituály a drogy...“

„Podľa čoho to usudzujete?“ prehovoril napokon.

„Mám viacero indícií, ale žiaden dôkaz,“ odvetila. „Keby som nejaký mala, asi by som nepotrebovala vás, všakže?“

„To netuším.“

„Stretáva sa s podivnými ľuďmi, číta podivné knihy, maľuje podivné obrazy, má podivné názory. Vidno to na jej oblečení i výzore, na hudbe aj na tom, kde sa zvykne po nociach flákať...“

„Prepáčte,“ prerušil ju Adrián, „možno ide len o módnny štýl, u mladých ľudí je to...“

„Máte ma za hlupaňu?“ vyprskla náhle a zvrážtila obočie. „Myslíte si, že nerozoznám módnny štýl od hroziaceho nebezpečenstva? Že nerozoznám vyfintenu gotičku od človeka, ktorý má psychické problémy a je čisto náhodou mojou dcérou?“

Kriminalista sklopil zrak. Žena dodala už miernejšie:

„Nazvime to materinský inštinkt, vedomie či pocit, že niečo nie je v poriadku. Viete, Alica, moja dcéra, mala už ako dieťa isté problémy. Už dávnejšie sme s ňou vyhľadali odbornú pomoc.“

Prv, než sa Adrián stihol opýtať, pokračovala:

„Zistili sa u nej silné sklony k morbidnosti. Až príliš sa zaoberala smrťou a umieraním. Preto by som sa nečudovala, keby táto desivá záľuba nabrala v neskoršom veku nový rozmer.“

Žofia Niemeyerová stíchla. Vzala do rúk šálku s kávou a na tvári sa jej usadil výraz úplne cudzieho človeka. Akoby sa doteraz vôbec nestretli a kriminalista ju vyrušil z niečoho dôležitého. Adrián sa však ukončiť diskusiu nechystal.

„Čo plánujete spraviť v prípade, že sa vaše obavy potvrdia?“

Žena spýtavo zdvihla zrak, odvetila však úplne vládne:

„Dostane sa jej patričnej odbornej starostlivosti. Tak, aby nemohla ublížiť sebe ani nikomu inému.“

Bývalý detektív si odkašľal a zo zadného vrečka nohavíc vylovil poskladaný hárok papiera spolu s krátkou ceruzkou. Odsunul kapučíno a rozprestrel hárok pred sebou na stole.

„Porozprávajte mi viac o vašej dcére i jej záľubách. Vieme už, že maľuje, číta a fascinuje ju smrť. Čomu sa ešte venuje? Akú hudbu počúva? Aké má vlohy? Je spoločenská, pracuje, študuje, aké má výsledky...“

„Práve skončila vysokú školu s červeným diplomom,“ pousmiala sa štyridsiatnička a v jej hlase rozoznal Adrián popri náznaku hrdosti aj niečo iné, čo v danom momente nedokázal rozšifrovať. „Či je spoločenská? Na oslavu promócie pozvala asi sto ľudí, takže zjavne bude. A čomu sa venuje?“ jeho klientka si podoprela bradu a zádušne sa zahľadela pred seba. „Na to sa ťažko odpovedá. Pchá sa takmer do všetkého. Maľovanie, spev, hranie na hudobné nástroje, fotenie, športovanie, tancovanie, literatúra... čo si len predstavíte.“

„Čiže je všestranná?“

„Skôr hyperaktívna.“

Adrián si strčil konček ceruzky do úst a začal ho hrýzť. Doterajší opis zatiaľ nenaznačoval človeka, ktorý by mal sklony k satanizmu alebo problémy s drogami. Žofia Niemeyerová si akoby prečítala jeho myšlienky a dodala:

„Viete, ona je dosť zvláštna. Na jednej strane je veľmi chytrá. Má vraj nadpriemerné IQ. Na druhej strane má nedostatočne rozvinutú emočnú stránku. Neprejavuje city. Alebo ich prejavovať nedokáže.“ Žena zaprela ruky o hranu stola a sústredene vyberala slová. „Máme veľký dom so záhradou a odjakživa sme chovali aj domáce zvieratká. Keď bola menšia, mali sme psíka, jazvečíka. Raz to chúďa zožralo otravu na potkany. Ležala som vtedy s angínou doma a manžel bol v zahraničí. Obtelefonovala som zverolekárov, keďže náš dovolenkoval, a hodnú chvíľu trvalo, kým sa našiel jeden, ktorý mal v noci pohotovosť. Zviera sa dovtedy zvíjalo v bolestiach a Alica nad ním len stála a pozorovala ho. S akousi morbidnou fascináciou. Psík napokon zomrel v taxíku na ceste k veterinárovi. A ona sa len spýtala: *Už je po ňom?* A neprejavila ani náznak ľútosti či smútku. Chápete?“

Kriminalista prikývol a čarbal v rýchlosti po papieri. Žena pokračovala:

„Situácia sa zopakovala, keď mi pred dvoma rokmi umrela matka. Najbližší človek v mojom živote. Umierala v nemocnici na následky mozgovej príhody. Kľáčala som pri jej posteli a šla si oči vyplakať. Alica tam len bez pohnutia stála a na všetko sa dívala ako na nejaký napínavý horor. Bolo to otrasné...“ Poslednú vetu vyriekla rozochveným hlasom. Obratne si utrela slzu navierajúcu spod viečka.

„Máme rodinného... známeho, psychiatra. On sa jej venoval už v detstve. Mali by ste ísť za ním. Ja mu zavolám a poviem, o čo ide.“

„To je dobrý začiatok,“ uznal kriminalista. „Potreboval by som vedieť o ďalších ľuďoch, ktorí ju poznajú, s ktorými sa stýka alebo stýkala. Príbuzní, priatelia, známi, spolužiaci, učitelia, bývalí partneri...“

„Najlepšie bude,“ prerušila ho žena, „keď prídete k nám na oslavu. Spoločne s pánom Labašom. Tam vám všetkých poukážem.“

„Skvelé. Kedy...?“

„Túto sobotu. O tri dni. Vtedy oficiálne začnete pracovať, dobre?“

Žofia Niemeyerová naňho žmurkla a milo sa pritom usmiala. Adrián jej úsmev rozpačito opätoval. Uplynulo zopár omínajúcich sekúnd mlčania, počas ktorých naliehavo premýšľal, čo všetko sa chcel opýtať, ale ani za svet si nedokázal spomenúť. Zamiešal chladnú kávu a nenáhľivo si z nej usrkol. Celý čas na sebe cítil pohľad

tejto mierne neurotickej, ale elegantnej dámy v klobúku a v jednoduchých, zato draho vyzerajúcich šatách. Odhaľovali cez seba preložené nohy, na ktoré mu zakaždým svojvoľne skĺzol zrak. Nedokázal sa ubrániť dojmu, že si to všimla a polichotene sa na ňom bavila.

„Napadlo mi,“ nasilu sa ozval kriminalista, dúfajúc, že tak zažehná vzniknuté ticho. Ani riadne netušil, čo má povedať, a dúfal, že ho v priebehu nasledujúcich slabík osvieti. „Že by sme...“ V duchu klial a zatínal päste, našťastie, motor v hlave včas naskočil a on mohol s úľavou siahnuť po pretrhnutom konci nite. „...by som si počas oslavy mohol nenápadne obzrieť priestory vašej dcéry – či už jej izbu, kúpeľňu... miesta, kde sa zdržiava, trávi čas, venuje sa koníčkom...“

„Moja dcéra už so mnou nebýva.“ skočila mu do reči žena. „Po smrti mojej matky sa na chvíľu presťahovala do jej bytu, ale potom som jej kúpila vlastný veľký ateliérový apartmán. Býva tam takmer dva roky. Priviedli ste ma však na skvelú myšlienku.“

„Akú?“

„Doriešime v sobotu,“ zavelila stroho. „Teraz už musím ísť, ale mám na vás ešte dve veci.“ Uprene sa naňho zahľadela a z očí sa jej vytratila akákoľvek prívetivosť. „Po prvé: Budete zbierať len informácie. A všetky mi ich pošlete písomne e-mailom v čo najpodrobnejšej forme. Po druhé: Nesmiete sa nechať odhaliť a moja dcéra sa nesmie v nijakom – opakujem – v nijakom prípade dozvedieť, že som vás touto úlohou poverila ja. Rozumeli ste?“

„Rozumel,“ odvetil Adrián usúdiac, že akýkoľvek komentár či protiotázka by v danom momente neboli namieste.

„V poriadku, beriem vás za slovo,“ Žofia Niemeyerová sa opäť usmiala. Siahla do kabelky, vybrala z nej obálku a položila ju na stôl. „Prvá tisícka vopred na ruku. Ďalšie dve dostanete až po úspešnom zakončení vašej úlohy.“

Z peňaženky vybrala ešte desať eur, keďže drobnejšie nemala, a strčila ich pod kávový tanierik. Vstala, upravila si šaty, narovnala klobúk a zodvihla kabelku. Vykročila na odchod, ale zarazila sa a otočila k Adriánovi:

„Ešte niečo. V prípade, že to celé zbabrete, príde tiež odmena. Tá sa vám však páčiť nebude.“

2. kapitola

Telefón ho zobudil už o ôsmej ráno. Laco Labaš ho vytrhol z hlbokého bezsenného spánku, v ktorom mohol pokračovať aspoň do desiatej. Bola totiž sobota, vonku pršalo a Adrián mohol konečne driemať dosýta, nebyť potreby jeho príbuzného i nadriadeného zároveň volať mu v neprímerane skorú hodinu. Laco patrilo k notorickým ranostajom a keďže sa to Adriánovi nestalo prvýkrát, hneval sa sám na seba, že si na noc nevyvolal zvonenie.

Úplne zabudol na stredajšie stretnutie, akási Žofia či Alica Niemeyerová mu načisto vypadla z hlavy. Nebyť Lacovho telefonátu, asi by si na žiadnu oslavu nespomenul. Zároveň sa mu pred očami vybavila obálka s dvoma päťstoeurovými bankovkami a vyvolala v ňom výčitky svedomia. Premkla ho túžba vyhrabať ju z nohavíc, vziať so sebou na dnešný večierok a vrátiť naspäť jej pôvodnej majiteľke. Bývalému kriminalistovi sa do sledovania akejsi zbohatlíckej dcérenky ani trochu nechcelo, celá záležitosť mu pripadala zbytočná až márnivá. Svoj čas by vedel premrhať lepšie ako blúdením po Košiciach a buzeráciou zo strany akejsi bezočivej snobky.

Nakrmil Šeďousa, uvaril si silnejšiu kávu ako obyčajne, odhrnul záves a spoza pootvoreného okna chvíľu váhavo hľadel na neorganizovaný čľupot dažďových kvapiek, pripomínajúci vystrájanie avantgardného džezového orchestra. Do večera zostávala hromada nevyužitých hodín a Adriánovi nezišlo na um nič lepšie, ako ich zažiť svojou obľúbenou on-line hrou.

Oblúbenou? spýtal sa sám seba, keď mu Laco znovu zavolať a oznámil, že ho za tridsať minút vyzdvihne. V panike sa kriminalista rozbehol do kúpeľne, div pritom nezakopol o kocúra a nenatiahol sa na zemi. Stihol si ešte všimnúť, ako sa vonku rozjasnilo a cez záves presvitlo hrejivé jarné slnko, skláňajúce sa k západu. Až s dotykom

tečúcej vody si uvedomil pálivý smäd v suchých ústach i škemranie vyhladovaného žalúdka. Pred očami sa mu zatmilo a nebyť antikorovej rúčky vane a jej pevného uchopenia, ležal by teraz horeznak s doudieranými hnatmi. *Maniak, blázon*, zastonal v duchu a čupol si pod lejúci sa prúd. Mrzel ho stratený čas, celé hodiny života zahodené bez toho, aby mu na ne zostala čo i len výraznejšia spomienka. Až tečúca voda ho prinavrátila do reálneho sveta a jeho otupená myseľ začala pomaly precitať.

Nestíhal nič. Nevšimol si kocúra, nedobil si mobil, v byte vládol bordel. Nestihol sa ani oholiť, dokonca si ani do niečoho zahryznúť. Len čo vyliezol z kúpeľne, už mu opäť zvonil mobil a Laco Labaš mu s netrpezlivosťou v hlase oznámil, aby si švihol, lebo práve zastal pred vchodom. Adrián si narýchlo pretrel mokré vlasy, hodil na seba prvé nohavice i sako, čo mu prišli pod ruku. Laco veľmi nerád čakal a niekdajší kriminalista sa pre istotu chcel vyhnúť podráždenosti svojho šéfa.

„Som rád, že ste sa so Žofiou dohodli,“ ozval sa Labaš, keď Adrián nasadol do auta. Naposledy sa videli v deň, keď si ho šéf zavolał do kancelárie. Odvtedy Laco strávil dva dni v Bratislave a v Žiline na „roadshow“ – ako svoje behačky po zákazníkoch nazýval. „Vieš, ona je...“

„Je dosť presvedčivá,“ prerušil ho kriminalista.

„To som nemal na mysli,“ zasmial sa kyslo Laco. „Ona je dlhoročná známa. A keď môžeme, tak pomôžeme predsa.“

„Snažil som sa niečo o Niemeyerovcoch zistiť,“ zacigánil Adrián a v zrkadle slnečnej clony si prehrabol vlasy. Ubezpečil sa, že mu v tomto teple rýchlo schnú a pokračoval: „Nič som však nenašiel. Jediný Niemeyer, ktorého poznám, je ten slávny brazílsky architekt. Čo sú tí ľudia zač?“

„Chcel som ti o nich porozprávať, kým tam prídeme,“ zahniezdil sa Laco za volantom. „Mladá má meno po matke. Jej otec sa volal Procházka. Hovorí ti to niečo?“

Kriminalista pokrútil hlavou.

„Bol známym skladateľom. Komponoval pre filmy a seriály, najmä v zahraničí. Žili dlho vo Švajčiarsku...“

„Bol? Prečo bol?“

„Spáchal samovraždu,“ odvetil Laco s nádychom dramatickej teatrálnosti v hlase. „Starý Procházka si jedného dňa priložil k hlave brokovnicu a bum! Ako Kurt Cobain. Peťo, môj brácho, ho dostal na stôl. Tvár mal úplne na kašu.“

„Ale prečo to spravil?“ hodil po ňom Adrián zamračený pohľad. Samovražda patrila medzi jednu z vecí, z ktorej mu behal mráz po chrbte.

„Mňa sa pýtaš?“ uškrnul sa jeho šéf a prešiel si rukou po brade. „Len čert vie. Hovorí sa všeličo. Mali rodinné nezhody. A starý trpel depresiami, odkedy prišli zvonka. Nevedel sa tu usadiť a ani uchytiť...“

Vzdialený príbuzný sa rozrečnil; opisoval, ako im ešte pred komponistovou smrťou inštaloval do domu alarm, ako si starý Procházka nevedel vybrať vilu a podobné nezmysly. Otočil sa k otvorenému oknu, vyložil si von ruku a sledoval cestu. Kochal sa v ubiehajúcej panoráme mesta, zaliatej do kontrastného oranžového svetla. Košice čakal teplý večer prichádzajúceho leta s počasím ako stvoreným na dlhé záhradné oslavy. Adrián sa prstami pohrával s prúdiacim vzduchom a tešil sa, že nemusia míňať monštruóznou siluetu rozostavaného Auparku, ktorý väčšina Košičanov musela najprv znenávidieť, aby si ho neskôr mohla obľúbiť. Miestami sa síce čudoval, prečo Laco podľahol potrebe vykladať mu zbytočnosti, na druhej strane jeho prázdne mlátenie slamy celkom uvítal, pretože si musel priznať, že čokoľvek by teraz počúval, nedokázal by sa na to sústrediť.

Prešli mestom až na Moskovskú triedu a odtiaľ ich paralelná cesta vyviedla až na kopec obklopený zeleňou a posiaty vilami a rodinnými domami. Laco utrúsil, že toto okolie patrí v Košiciach k najprestížnejším lokalitám a podľa drahokamov pomenované názvy ulíc priliehavo vystihujú charakter skutočnej milionárskej štvrte. Zastavili na konci Diamantovej ulice pri vysokom, dosvetla ladenom bridlicovom múre. Spoza neho sa týčila strecha zjavne priestranného domu.

Labaš siahol po mobile, zahlásil doň, že práve dorazili, a oznámil Adriánovi, že musia chvíľu počkať, kým po nich hostiteľka nepozorovane príde. Spoločne sa zhodli, že detektív sa mladej slečne nesmie dostať na oči. Kriminalista len súhlasne prikývol, pretože inak

by sa celá úloha zmenila na frašku a sám by si spravil hanbu skôr, než by sa do nej pustil.

Vystúpili z auta. Chvíľu tam len tak postávali, prešľapovali a premeriavali si fasády luxusných stavieb, spoza tepaných brán čnejúce záhony, živé ploty i hromadu zaparkovaných áut. Adrián si práve našahoval chrbát a kochal sa pohľadom na tichú utešenú štvrť, keď sa Laco opýtal:

„Ešte stále hráš tú hlúpu hru?“

Adrián chcel odvetiť niečo uštípačné, že chce čo najskôr vypadnúť, aby mohol čeliť invázii Chorvátov do virtuálneho Československa, ale tu sa v bledom bridlicovom múre otvorila menšia brána a z nej vykukla Žofia Niemeyerová.

„Bežte dnu, vzduch je čistý,“ naznačila rukou namiesto privítania.

Vklzli cez bránu a kriminalista sa nestihol ani rozhliadnuť po záhrade, kútikom oka len zachytil obrysy bazéna, stoličky so stolíkmi a hlúčky ľudí roztrúsených po pozemku. Hudba, ktorú počuli pritlmene prenikať na ulicu, teraz citelne zosilnela, neznela však príliš nahlas a ani obťažujúco. Chvíľu mu trvalo, kým postrehol, že pochádzala od živej kapely, pripomínajúcej štýl medzi pankom a experimentálnym rockom. To už ho Žofia oddelila od Laca a odprevadila do akejsi zašitej kuchynky, za vysokú stenu priestranného murovaného altánku. Nachádzal sa tam široký pult s pripravenými riadmi, príbormi a zdanlivým nekonečnom dobrôť.

„Tu sa obslúžte,“ štebotala naňho chvatne, „ja prídem neskôr, idem sa teraz venovať pánovi Labašovi. Pošlem za vami doktora Příbrama, toho psychiatra, čo som spomínala.“

„A čo ak príde...“

„Alica? Nebojte sa. Kým tu s vami bude Příbram, nepriblíži sa ani na krok. A keby čokoľvek, ste technik, ktorý dobehol pozrieť nefungujúci alarm.“

Chcel sa ešte niečo spýtať, slovo sa mu však zaseklo v pootvorených ústach, pretože Žofia sa rázne zvrtila, otrčila mu chrbát, zavlnila sa v páse a vykročila smerom k spoločnosti. So zopnutými vlasmi a priliehavými červenými šatami pripomínala Sharon Stone v najlepších rokoch – sebavedomú, charizmatickú a nedosiahnuteľnú.

Adrián zostal sám. Fragменты čerstvých spomienok mu blúdili myslou. Len pred niekoľkými minútami sedel za počítačom, potom odrazu v aute s Lacom, nestihol si ani prehliaďnúť Diamantovú ulicu či pozemok, na ktorom sa ocitol. Všetko sa dialo príliš rýchlo, v tempe, na aké nebol zvyknutý, pred akým utiekol z Bratislavy. Sadol si na jednu zo stoličiek, prižmúril oči a obmedzil svoje vne-my len na sluch. Doliehala k nemu nerovnomerná ozvena celkom dobrej hudby, hlasy hostí spojené so smiechom, pokrikmi a cinkaním pohárov. Priložil si dlane na uši a snažil sa nahovoriť si, že sa nachádza niekde úplne inde. Sužoval ho pocit, že sem nepatrí, že sa tu vyskytol omylom.

Nepomáhalo. Keď opäť nadvihol viečka, rozoznal okolo seba iba prítmie zastrčenej kuchynky a keď zložil ruky, začul ako prvé tóny kapely, hrajúcej tentoraz akýsi postpank. Sťažka sa nadvihol a s olovenými nohami sa odobral k chladničke. Chvíľu cival dnu cez sklo, potom sa ju odvážil otvoriť a skúmal obsah škatúľ. Načiahol sa po jednej z chutne vyzerajúcich, čokoládou obalených kociek s pistáciou na vrchu. Spoza pleca začul hlas:

„Sú naozaj dobré. S pistáciovým marcipánom vo vnútri.“

Jeho ruka vystrelila ako po dotyku žeravej platne. Otočil sa a uvidel mladú ženu, ktorá zrazu vyrástla zo zeme.

„Alebo vyberte celý kartón, dám si jednu s vami,“ povedalo dievča a zľahka sa naňho pousmialo.

Adrián sa na ňu díval ako na zjavenie. Naplno vnímal, ako uniká sekunda za sekundou, no nebol schopný pohnúť sa z miesta či len otvoriť ústa. Pred ním stála driečna dvadsiatnička ušľachtilej postavy, jeho výšky, s dlhými tmavými vlasmi, na koncoch mierne zvlňenými. Podobnosť so Žofiou Niemeyerovou bola aj napriek modročiernej hrive a veľkým smaragdovým očiam v tvare mandlí neprehliadnuteľná. Kriminalistu pichlo pri srdci. Mysľou sa mu prehnalo jediné slovo. Slovo, ktorého význam dokázal nahnať svetu hrôzu: *osud*. *Osud nie je ani dobrý, ani zlý. Len nám život prehadzuje výhybkami a láme bedrové kosti nášho odporu*. Zostatkami vôle sa ho snažil potlačiť, vytesniť, nedovoliť mu prejsť. V Alicinej telesnej prítomnosti to príliš nešlo. Myšlienka mu v podvedomí zapustila korene neviditeľnej infekcie. Ešte pred chvíľou sa dušoval, že sa vždy

dokáže zvrtnúť a vykašľať na celú zákazku... Teraz však pochopil, že kocky padli a on sa ocitol v bode, z ktorého niet návratu. S trpkosťou si spomenul na rým detskej riekanky: *Zlatá brána otvorená, zlatým kľúčom podoprená, kto do nej vojde, hlava mu zojde, či je ona a či on, nevyjde z tej brány von...*

„Odnieiaľ vás poznám,“ povedala mladá žena oficiálnym, ale príjemne hlbokým hlasom. Namiesto toho, aby sa cítila zaskočená alebo zneistená jeho zakríknuto vyjavenou pózou, radšej si vychutnala situáciu a pohrala sa so svojou obeťou ako mačka s omráčenou myšou.

„Stavím sa, že vás poznám, ale počas dnešného večera som vás ešte nevidela. Ako je to možné?“

„Som...“ jachtal vystresovane Adrián a hlas mu pritom preskočil, „som technik. Prišiel som s pánom Labašom... kvôli alarmu.“

„S pánom Labašom kvôli alarmu,“ zopakovala trochu teatrálna a založila si ruku vbok. Skúmavo si ho premeriavala a on si skúmavo premeriaval ju. Pohľadom spočinul na jej výrazných črtách tváre, ktorým dominovali najmä ostrejšie líčne kosti, jemné dievčenské pery, aristokratické obočie a smaragdové dúhovky číhajúcich očí. Napriek fyzickej podobnosti s matkou a výzorom hrdinky upírskych románov mal do činenia s úplne odlišným človekom, ktorého nedokázal prirovnať k žiadnej inej osobe.

„Alica Niemeyerová, teší ma,“ vystrela k nemu ruku. Zovrela ho neobyčajne pevne. Kriminalista si ani nestihol všimnúť, ako rýchlo s ním vybabrala. Pokiaľ sa nechcel znemožniť alebo vyvolať pochybnosti, nezostávalo mu nič iné, ako opätovať predstavenie. Vedel, že ak sa chce niekam dostať, tak jedine s úprimnosťou. Slová sa z neho drali so značnou neochotou, a preto jachtavo vyzradil svoje meno i priezvisko. Kocky boli hodené, stávkky uzavreté a guľôčka lietala po roztočenej rulete. Musel už len vyčkať, kam dopadne.

„Ten chládok je fajn, ale ak budete ďalej vetrať, jej majiteľka sa poteší úctom za energiu,“ naznačila na otvorenú chladničku s neskrývaným pôžitkom z rýpania. Hneď však dodala: „Neponúknete nás radšej?“

„Nie..., teda, samozrejme, teda,“ zakoktál sa, hneď si radšej hryzol do jazyka, rýchlo siahol po kartóne a zavrel konečne dvierka. Alica

sa načiahla a výstredným pohybom ruky si vytiahla maškrtu, ktorú potom koketne držala medzi prstami. Adrián sa tiež zahryzol do zákuska. Vôbec nevnímal, ako chutí, len mlčky prežúval a brázdil pohľadom podlahu. Spomienky na podobnú udalosť z dávnej minulosti v ňom spustili blok a bývalý kriminalista zostal ako v tranze, stále neschopný zo seba vytriasť čo len pol slova. Ktorúkoľvek inú ženu by podobné správanie znechutilo alebo prinajmenšom odradilo od konverzácie, na hostiteľkinu dcéru však malo zjavne opačný účinok. Okrem toho sa mu páčila a tušil, že si to všimla.

„Rád počúvate spev?“ spýtala sa s ledva badateľnou dávkou zaliečavosti a sklopila veľké viečka s dlhými hustými mihalnicami.

„Áno, rád sa dívam... počúvam,“ horlivo mlel, až si prišiel sám sebe smiešny, že nedokázal zakontrovať ničím duchaplným. Musel pôsobiť obmedzene, v lepšom prípade panensky nevinne. Dievčine to len hnalo vodu na mlyn. Pristúpila k nemu bližšie (až mierne cúvol), skúmavo si ho premerala a jazykom si s dávkou neskrývanej frivolnosti oblizla prsty od zákuska. Adrián pocítil, ako sa mu dvíhajú chlípky na temene.

„Dobre teda. Dívajte sa a počúvajte,“ odvetila takmer šeptom. Zvrtla sa, až sa mu jej vlasy obtreli o košeľu. Pôvabne sa niesla na krátkych opätkoch a zmizla za rohom altánku.

Kriminalista sa vyklonil za ňou a sledoval, ako kráča cez trávnik k pódiu. Konečne si všimol rozľahlú plochu záhrady a množstvo pozvaných ľudí. Väčšinou mladí, pravdepodobne Alicini rovesníci, napriek tomu však netvorili homogénne publikum. Rozoznal medzi nimi rockerov, pankerov, luxusne nahodených metrosexuálov, chlapcov informatikov, intelektuálov, umelcov či dokonca hip-hopero; dievčatá väčšinou elegantné, podaktoré s výzorom nádejnej štetky. Ak ho zrak neklamal, spoznal aj za hrsť hviezdíčiek. Videl tam s pohármi v ruke postávať Ivana Té, pár metrov od neho Kulyho z Desmodu v živej debate s Kristínou od Horehronia a naokolo zopár tvári známych buď z niektorej reality šou, kde naživo súložia pre potešenie divákov, alebo zo stránok ktoréhosi bulvárneho plátku. Stavil by sa, že patria do kategórie ľudí, ktorým sa na Slovensku hovorilo „celebrity“, pretože pôsobili, že nevedia narátať do päť.

Hostiteľka ho zavolala na oslavu červeného diplomu svojej dcé-

ry, z ktorej sa vyklula 23-ročná uhrančivá mladá žena. Keď ju však zazrel zoči-voči, nedokázal sa ubrániť podivnému dojmu, že oproti nemu stála dávna spriaznená duša. Obzvlášť potom, ako ju zažil na pódiu.

Alica niečo naznačila hudobníkom a tí nenáhľivo dohrali skladbu. Počkala na nich, potom ťukla do mikrofónu a prehovorila. Vrhla znenazdajky letný pohľad k altánku a Adrián by odprisahal, že tam hľadala práve jeho.

„Milí hostia, ešte raz vám všetkým ďakujem. Ďakujem, že ste prišli, ďakujem, že sa tak dobre bavíte.“

Zdvihla ruky nad hlavu a dav sa roztlieskal spolu s ňou. Po veľavravnom geste všetci stíchli a keď sa na pár sekúnd odmlčala, bolo počuť len zvuky z ulice a švitorenie vtákov v boroviciach.

„Doteraz sme vám hrali samé revivaly, teraz príde na rad vlastná tvorba.“

Po slove tvorba sa publikum opäť trochu roztlieskalo, začalo popiskovať a pokrikovať.

„Dámy a páni, tu je Genesis 1:3!“

Dav zahučal a aj napriek mávaniu protagonistky mu chvíľu trvalo, kým sa upokojil. Kapela brnkla do nástrojov. Zaznel tlmený zvuk kláves, doň sa postupne vmiešavalo silnejúce brnenie basu. Akoby z pozadia sa ozvalo ťahavé kvilenie elektrickej gitary, sprevádzané opatrnými dotykmi perkusí. A nad všetkým sa ako záblesk z ničoho rozžiaril Alicin hlas. Z úvodného altu sa vytiahol do podmanivého mezzosopránu a Adriánovi sa zazdalo, že svet naokolo sa rozochvel. Počúval so zatajeným dychom a prižmúril oči. Marilo sa mu dokonca, že v skutočnosti naokolo existovalo milión podobných svetov a jedna realita len prelínala druhú. Alicin hlas sa v nich štiepil, v každej rezonoval inak, až splynul do slávnostného súzvuku, majestátne sa nesúceho povetím. Pripomenul mu Lisu Gerrard v skladbe Sanvean i chór v Ligetiho Lux Aeterne zároveň. Pripomenul mu rozostúpené more pred Mojžišom i let medzihviezdny priestorom.

Oprel sa o múr altánku a sklopil zrak. Díval sa ako zhyponotizovaný na nepatrne sa hojdajúce stebielka trávy a meravo počúval. Kto vie, ako dlho by tak zostal, keby za chrbtom nezačul šepot. Nezlakol sa. Asi len preto, že hlas povedal:

„Pekné, však?“

Prikývol a pomaly sa otočil. Pohľad mu spočinul na chudom vysokom mužovi s drobnou prešedivenou briadkou, vysokým čelom, riedkymi vlasmi a drobnými, nič zlé neveštiacimi očami za rámom z deväťdesiatych rokov. Chlap, asi štyridsiatnik, sa k nemu naklonil a čo najtichšie vyriekol:

„Karol Príbram, teší ma. Ale nenechajte sa rušiť, dopyčujú sa.“

Adrián mu stisol ruku a znova sa obrátil k pódiu. Kútikom oka vnímal, ako sa muž ohladuplne vzdialil a sadol si na stoličku v altánku. Alicin spev ho vtiahol naspäť do svojej moci a svet okolo kriminalistu sa opäť vytratil, zmizol ako sneh z rozpálenej dlane. Z delíria ho vytiahol až hlasný tleskot a pokrik hostí. Utreľ si pot z čela, pošúchal líce a podišiel ku kuchynke. Nie preto, aby si prisadol k čakajúcemu mužovi, ale aby si vybral nejakú škatuľu s džúsom a naliať plný pohár. Keď do seba hodil jeho obsah, Príbram mu zdvorilo naznačil, aby si prisadol.

„Je neobyčajná ako jej matka,“ povedal muž potom, ako si kriminalista prisunul stoličku. *Neobyčajná?* Toto skonštatovanie Adriána nadobro vytrhlo z omámenia. Nemohol s ním súhlasiť, pretože sa mu Žofia v porovnaní s Alicou zdala úplne tuctová. Radšej mlčal a umožnil Príbramovi rozprávať. Ten zaboril vidličku do jedného zo zákuskov, ktoré si počas piesne a detektívovej zasnenosti naložil na tanier a nenechal sa rušiť v samovrave:

„Sladkosti,“ zamľaskal a ospravedlňujúco na ne naznačil, „sú obyčajná závislosť. Pcháme ich do seba, aj keď ich naše telo reálne nepotrebuje. Cukor nás takto klame. Vytvára na povrchu ilúziu nevyhnutnosti. Využíva naše slabosti. Nebyť slabostí, neovládne nás.“

Adrián nereagoval, preto chlap pokračoval, aj keď s plnými ústami a záľubou v stručných vetách s otáznikom na konci:

„A vy? Závislosť? Máte? Nejakú?“

Kriminalista len pokrútil hlavou. Nebude predsa o svojich neduchoch rozprávať cudziemu človeku a odhaľovať svoje slabé stránky. A už vôbec nie psychiatrovi. Okrem toho si na žiadnu závislosť spomenúť nevedel. Nepil, nefajčil, nefetoval, nehazardoval. A každodenné sedenie za on-linovkami sa nerátalo. Hru považoval za formu vyplnenia času, pretože sa mu do ničoho nechcelo. Bol si ochotný